

Az Erdőmérnöki Kar 200 éves jubileumi díszünnepsége

(kivonatós közlés)

Az ünnepi ülést megelőző napon hősi halottaink emléktábláját koszorúzták meg a világ minden tájáról összesereglett erdőmérnökök. Náhlik András dékán rövid, méltóságos beszédében nemcsak a múlttól, hanem arról is beszélt, hogy nem szabad felejtenünk. Hőseinket, szakmai múltunkat őrizzük emlékezetünkben, és ne hagyjuk magunkat gyengíteni, szétforgácsolni.

Délután az ünnepi megnyitón Koch Róbertné narrátor köszöntötte a Kari Tanács nyilvános tanévnyitó ülésén megjelenteket: „az Erdőmérnöki Kar Tanácsának tagjait, a szakmai szervezetek vezetőit és képviselőit, karunk, valamint a társkarok megjelent tiszteletbeli doktorait, emirátus professzorait, oktatóit, dolgozóit, hallgatóit, és nem utolsósorban a tiszteletdiploma átvételére jelen lévő okleveles erdőmérnök urakat és hölgyeket, kedves családtagjaikat, il-

letve az Erdőmérnöki Kar egyetemi polgárává fogadásra megjelent első évfolyamos hallgatókat.”

A hagyományos kitüntetések átadása után került sor a vas, gyémánt és arany diplomában részesülő erdőmérnökök okleveleinek átadására, melyen szép számmal voltak jelen a kanadai divízió erdőmérnökei is.

Az első évesek eskütétele után Biczó Balázs erdőmérnök-hallgató rendhagyó módon énekelve (közismert dallamra) köszöntötte a balekokat. (Ez bizony új színpont volt a hagyományos ünnepségen.)

A 200 éves jubileumi díszünnepség

Az ünnepélyes zászlós bevonulás után a narrátor köszöntötte a megjelenteket, a hazai egyetemi és kiváló notabilitásokat és a külföldi egyetemek (21) vezetőit. **Dr. Náhlik András dékán beszédéből idézünk:**

„Rendkívül megtisztelő számomra, hogy egy kétszáz éves intézmény vezetőjeként e felemelő pillanatban itt állhatok Önök előtt. Rendkívül megtisztelő az intézmény, az Erdőmérnöki Kar számára, hogy Önök személyes jelenlétükkel adtak súlyt e jeles eseménynek. Az eseménynek, mely két évszázad hazai erdészeti felsőoktatását hivatott méltatni, annak emléket állítani, azt a következő erdőmérnök-generációk elé példaképként állítani. Az erdészeti felsőoktatás két évszázad történelmi viharai között állt helyt, őrizte meg integritását a szó minden értelmében: ép és egész maradt, tisztességben és feddhetetlenül érte meg napjainkat.

E jeles évfordulón tisztelgek tudós tanáraink emléke előtt. Tisztemnek tartom néhányuk munkásságát méltatni, de szeretném leszögezni: választatásom nyilvánvalóan szubjektív és igazságtalan. Nem említem közelmúltban elhunyt tudósainkat, életművüket az utókor sokkal objektívebben lesz képes megítélni, mint magam, aki ismertem Őket. Másrészt, távol álljon tőlem, hogy egyeseket kisajátítsak az erdészeti felsőoktatás múltjának fényesítésére, hiszen tudjuk, hogy az alap- és műszaki tudományokat művelők közül sokan az akadémián bányászok voltak. És itt hadd ragadjam meg az alkalmat, hogy arról szóljak: az erdőmérnök-képzés kiváló műszaki színvonalát alapozta meg a bányászok és erdészek párhuzamos, sokszor együttképzése.

Itt említem meg Illés Nándort, Boleman Gézát, Krippel Móricot, Györfi Jánost, Fehér Dánielt, Haracsi Lajost és mind-

azokat, akik a magyar erdészettudományt az európai tudományosság fősodrában tartották, kiváló, távlatosan gondolkodó elmék, és nem utolsó sorban az erdészeti felsőoktatás meghatározó alakjai, nagyhírű tanárai voltak.

Másodikként a hazafiságról, hazafiúi magatartásról szöveg.

Köztudott, hogy bár Magyarország területén volt, a Tanintézet, majd Akadémia a bécsi udvari kamara irányítása alatt működött, és mint ilyen, német tannyelvű, soknemzetiségű intézmény volt. Az 1848-as pest-budai márciusi forradalom hatására a selmeci magyar diákok és a magyar, vagy magyar érzelmű lakosok is csatlakoztak a szabadságért vívott mozgalomhoz. A diákság jó része hazafias érzülettel fűtve honvédeknek állt és főként műszaki és tüzérségi beosztásban harcolt a szabadságharc végéig, a világségi fegyverletélig.

Az 1949-es szabadságharc utáni megtorlás és abszolútizmus légkörében meglepő volt, hogy 1851-ben a Magyarországon élő erdészeti szakemberek megalapították az Ungarischer Forstvereint, azaz a Magyar Erdőszegyletet, igaz, hogy a szervezet 1852-ben a birodalmi erdészeti egyesülethez csatlakozott. Ebből alakult ki 1866-ban az Országos Erdészeti Egyesület, amely azóta is ezen a néven működik.

A hazafiúi érzés vezérelte az akadémia hallgatóit akkor is, amikor az 1918-as budapesti polgári forradalom hírére a főiskola hallgatósága hűséget esküdött a Nemzeti Tanácsnak és polgárőrséget szervezett.

November 10-én az ifjúság elhatározta, hogy 10 tagú katonai tanácsot választ, s arra ruházta az intézkedések minden jogát. November 2-től december 14-ig tehát a felfegyverzett hallgatóság gyakorolta a hatalmat Selmechányán. Nagy szerepe volt az oktatóknak, hallgatóknak egyaránt a selmeci oktatási berendezések, eszközök Budapestre, Sopronba menekítésében.

Itt kell megemlékeznünk azon főiskolásokról, akik 1921-ben részt vettek a győztes ágfalvi csatában, mely győzelem végül is a Sopron hovatartozásáról szóló népszavazás kiírásához vezetett.

És mi volt, ha nem hazafiúi cselekedett a hallgatók 1956-os szerepvállalása, amikor bátran kiálltak a forradalom oldalán, átvették a város irányítását, anélkül, hogy vér folyt volna Sopron utcáin, és tették mindezt úgy, hogy vállalták ezzel a későbbi hátrányos megkülönböztetést sőt, az emigrációt.

Hogy törekvéseink sikeresek legyenek, szakmánk elvárásainak megfelelhessünk, a közeljövőben mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy visszaállítsuk az osztatlan ötéves képzést.

Ez, és csak ez lehet biztosítéka annak, hogy végzettjeink meg tudnak felelni mindazon kihívásoknak, amelyeket a társadalom támaszt velük szemben. Hogy ökológiai szemlélettel kezeljék hazánk erdeit, hogy megfelelő műszaki felkészültséggel legyenek képesek erdei műtárgyakat tervezni és kivitelezetni, és, hogy emellett magas szintű ökonómiai felkészültséggel tudják teljesíteni a társadalmilag elvárt gazdálkodási feladatokat.

Az erdészszakma, és ebből következően az erdészeti felsőoktatás mai legfontosabb kérése, mi több, igénye a hatalom, a döntéshozók felé a prioritások, az elvárások nyílt és egyértelmű megfogalmazása. És az, hogy ha ezen elvárásoknak a szakma megfelel, ne neki kelljen a konfliktusokat felvállalni a hivatalos (felkiáltó jellel) és civil természetvédelemmel vagy zöld szervezetekkel szemben.

Legfontosabb törekvéseinkről szöveg, engedjék meg végezetül, hogy néhány kívánságot is megemlítsék. Az első kívánság, hogy 200 év múlva méltóképpen ünnepelje 400 éves fennállását az Erdőmérnöki Kar.

Ezzel összefüggésben másodikként azt kívánom, hogy túlélje a felsőoktatás évek óta tartó átalakításának folyamatát, hogy megmaradjon a selmeci hagyományok alapján, egyetlen erdészeti felsőoktatási intézményként hazánk-

ban, úgy, ahogy ez 200 éves történelme során mindig is volt. Hogy az erdészeti felsőoktatás ne devalválódjon más intézmények belépésével az oktatásba, ahogy ezt más agrárszakjaink esetében tapasztaltuk.

Végül harmadikként azt kívánnám, hogy végzett erdőmérnökeink megtalálják helyüket a hatalmi és társadalmi elvárások néha kaotikus rendszerében, hogy felkészültségüknek és az általuk kezelt vagyonnak, termőterületnek megfelelő súllyal szerepelhessenek hazánk közéletében, döntéshozatali rendszerében. Ez nem csak az erdészeti felsőoktatás és a szakma, hanem egyben a társadalom egészének érdeke is.”

Ezután Dr. Faragó Sándor rektor köszöntötte az ünnepséget:

„Wilckens Henrik Dávid – első erdészprofesszorunk – profetikus szavai beteljesültek. A 200 éve talajba hullott makk terebélyes és tekintélyes tölgygé fejlődött az évek során, s ma büszkén tekinthet rá a Nyugat-magyarországi Egyetem, Sopron városa, az erdészszak egésze és nemzetünk minden polgára.

Mert Széchenyi Istvánnal mi is valljuk:

„nincs annyi gondom tudni, „valaha mik voltunk”, de inkább átnézni – „idővel mik lehetünk, s mik leendünk”. A Múlt elesett hatalmunkból, a Jövendőnek urai vagyunk.”

Ahogy az erdőt is gondos erdészkezek formálják, ápolják, művelik, védik, hasonló mód telt el a felsőfokú erdészképzés történelmi folyamában a kétszáz esztendő. Kiváló professzorok, tudós, távlatosan gondolkodó elmék, elkötelezett tanári kar, magasan képzett szak- és segédzemélyzet biztosította mindenkor az európai szintű oktató-kutató tevékenységet, formálta önmagát és a szakmai közösséget.

Az erdőmérnöki szak évszázadai során – ahogy az erdő védelmében a sokszínű aljnövényzet, köztük a magoncokból álló újulat – a gazdag televényben, életre keltek az újabbnál újabb szakok, majd karok. A 150 éves jubileumkor még egykarú Erdőmérnöki Főiskola sokszínűen gazdag és erős szellemi bázisán jött létre a faiparimérnök-képzés, majd a Faipari Mérnöki Kar, később a geodétaképzés, azaz a korábbi Földmérő és Földrendező, ma Geoinformatikai Kar, végül a közgazdasági képzés és a Közgazdaságtudományi Kar. Az „újulat” mára ugyancsak terebélyes fákként egyre törő tagjai,

büszkék az Erdőmérnöki Karra, amely valódi Alma Materként, tápláló anyaként, óvva kísérte első lépteiket, miközben szilárdan megalapozta jövőjüket, s büszkén engedte el felnőtté váló gyermekei kezét. Az a hagyományainkban testet öltő erkölcsiség, amit mi – mindannyian, akik kötődünk ehhez az intézményhez – selmeci-soproni szellemnek nevezünk. Jeleníti ez a barátságon alapuló egymás iránti felelősségérzetet, az Alma Mater iránti elkötelezettséget, továbbá a haza és a nemzet iránti feltétlen ragaszkodást. A wilckensi terebélyes tölgyek, ugyanis ezer évet is megérhetnek, s közben makkok milliárdjait hullajtják a talajra. Magasztos juss és áldásos sors ez az utóbbi, hiszen a tanítványokban felcsillantja a végtelen jövő, a halhatatlanság iránti gyarló vágy beteljesülésének lehetőségét. Nekünk, s a mindenkori tanári karnak ez a lehetőség, ez a szolgálat a legnagyobb ajándék.”

Kép és szöveg: **Pápai Gábor**

Az Erdőmérnöki Kar 200 éves évfordulójára 3 kötetben jelent meg a kar története Selmechányától napjainkig.

büszkék az Erdőmérnöki Karra, amely valódi Alma Materként, tápláló anyaként, óvva kísérte első lépteiket, miközben szilárdan megalapozta jövőjüket, s büszkén engedte el felnőtté váló gyermekei kezét.

Az a hagyományainkban testet öltő erkölcsiség, amit mi – mindannyian, akik kötődünk ehhez az intézményhez – selmeci-soproni szellemnek nevezünk. Jeleníti ez a barátságon alapuló egymás iránti felelősségérzetet, az Alma Mater iránti elkötelezettséget, továbbá a haza és a nemzet iránti feltétlen ragaszkodást.

A wilckensi terebélyes tölgyek, ugyanis ezer évet is megérhetnek, s közben makkok milliárdjait hullajtják a talajra. Magasztos juss és áldásos sors ez az utóbbi, hiszen a tanítványokban felcsillantja a végtelen jövő, a halhatatlanság iránti gyarló vágy beteljesülésének lehetőségét. Nekünk, s a mindenkori tanári karnak ez a lehetőség, ez a szolgálat a legnagyobb ajándék.”

Kép és szöveg: **Pápai Gábor**

Az ünnep alkalmából adományozott zászlót a karnak az Országos Erdészeti Egyesület és az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület.

A zászlóanya szerepét *Szili Katalin* házelnök asszony vállalta, akinek megbízottja, *Ottó István* személyi titkára jelenlétében *dr. Náblik András* dékán vette át a zászlót *dr. Pető József* OEE és *dr. Tolnay Lajos* OMBKE elnököktől. Az érintettek emlékszalagot kötöttek a díszes zászlóra.

A zászló leírása:

I. oldalon: 200 ÉVES AZ ERDÉSZETI FELSOÓKTATÁS, OMBKE logó és OEE logó, AZ ERDŐMÉRNOKI KARNAK, NYME EMK logó

II. oldalon: Selmec város régi címere és Sopron város új címere

A zászló mérete: 90x150 cm fehér alapon arany hímzés, körbe nemzeti párta, arany rojt, kétrészes zöld zászlórúd, réz díszesúccsal.

Fotó: **Ormos Balázs**